

дѣйствиелно-родственни чърти отъ общите, които не принадлежатъ до толкова на извѣстна народностъ, до колѣто на извѣстната степенъ въ гражданственността или произлизатъ изъ влиянието отъ единъ народъ на други съседни, а особено на подчиненните племена. Защитниците на Тунмано-Енгелйовата теория първо и първо не сж обжрнали вниманіе на твърде ясните свидѣтелства на источниците. Ние срѣщаме вече общи чърти у Аммиана Марцелина въ описанието животътъ и характерътъ на хунните и на аланете. Аланете („старовременните массагети“ — разяснява Аммианъ) сж такавъ сжщо чергарски, конни и воинственни народъ, каквито сж и хунните. Освѣнъ това, ние намираме у аланете такива чърти, които сж сжвѣтъ еднакви съ обичаите у червенокожите диваци на Новиятъ Свѣтъ, напримѣръ скалпированіето неприятелските глави*). Но аланете ни подъ какавъ видъ не могатъ да бждатъ отнесени камъ монголските и камъ татарските племена, съ понятието за които ние сме привикнале да свѣзваме представление за чергарски и конни народъ. Любимото питие на татаро-монголските чергаре е кумисътъ или кобилското млѣко; но, както е извѣстно, и старовременните литовци и сармати така сжщо сж употрѣбляле това питие. Сжщиятъ Аммианъ, като са възхищава съ храбростта на аланете, обяснява воинствениятъ характеръ на персите съ това, че тие сж отъ едно и сжщо происхождение съ скитите-аланете (дру-

*) Червенокожите индѣйци иматъ обичай да одиратъ кожите отъ главите на своите неприятели. Прев.